

[Lysholt Hansen.]

villende vel nok have været lettere at bære for befolkningen, hvis den så til gengæld havde opnået goder og fremskridt, som den satte pris på. Men det er jo ikke tilfældet. Tværtimod nærmest:

Jeg skal da åbent erkende, at den gennemsnitlige beskæftigelse for hele landet har ligget højt; vi skal jo heller ikke gøre hinanden ringere, end rigtigt er. Den har ligget højt. I 1969 har vi haft en arbejdsløshedsprocent på 3,9 og i 1970 kun 2,9, men de første arbejdsløshedstal for 1971 tyder på, når man tager den milde vinter i betragtning, at også dette gode, at folk i almindelighed har noget at bestille, vil forsvinde, inden regeringen takker af.

Det er regeringens bevidste forsøg på at skære befolkningens forbrug ned — ikke mindst gennem de enorme skatter — der nu er ved at bære frugt i form af en nedgang i det private forbrug, hvilket naturligvis forholdsvis hurtigt kan komme til at mærkes på beskæftigelsen. For første gang i den tid, jeg mindes her i tinget, er der sket det i januar måned 1971, at der er foregået et direkte fald, et direkte fald på 4,4 pct., i befolkningens forbrug målt i faste priser. I første halvår 1970 steg folks privatforbrug med 6,9 pct., men fra juli til december faldt stigningerne fra 3,9 pct. helt ned til 1,7 pct., og nu er vi altså kommet derhen, hvor der er sket et direkte fald i forbruget på 4,4 pct.

I hele 1970 var igangsættelsen af nyt boligbyggeri konstant faldende, så det samlede fald for 1970 blev på 17 pct. i forhold til 1969. Alene i oktober kvartal 1970 faldt det påbegyndte boligbyggeri med knap 30 pct. i forhold til samme kvartal sidste år. På samme måde har igangsættelsen af erhvervsbyggeri været faldende i hele 1970, bortset fra oktober kvartal. Der har til gengæld været en stærk stigning i det offentlige byggeri, ellers ville vi jo allerede i meget højere grad, end vi har gjort det, have mærket arbejdsløsheden i byggefagene.

Når vi synes, det gik dårligt, så har vi gennem de tre VKR-år kunnet trøste os med, at der dog hele tiden har været en kraftig stigning i industrieksporten, nemlig på ca. 20 pct. årlig. Sådan var det også frem til august 1970, men siden er også stigningen i industrieksporten gået jævnt ned ad bakke. Endnu i oktober kvartal 1970 var

stigningen på ca. 16 pct., men i januar måned 1971 — det er det seneste tal, vi har — skete der kun en stigning i industrieksporten på 0,5 pct. Hvis det er en tendens, der vil gøre sig gældende i resten af året, så har i virkeligheden det sidste, man har at klynge sig til i denne regering, vist sig at slå fejl, nemlig mulighederne for at øge industrieksporten. Det var det, vi skulle bygge på. Derfor er dette tal, som jeg gerne vil høre finansministerens bedømmelse af, et meget, meget alvorligt tal.

Når vi ikke kan fastholde den årlige stigning i vor eksport og virksomhederne ikke kan afsætte deres varer til det hjemlige forbrug, fordi folk dels er oppe på at aflevere mere end 50 pct. af deres indtægt til de offentlige kasser, dels er ved at have opbrugt den opsparing i pengeinstitutterne, som de ellers har tæret af i det forløbne år, ja, så skal udsigterne for virksomhederne og dermed for beskæftigelsen blive så dystre, som jeg nævnte, og som jeg citerede fra B.T.

Det, at folk har tæret på deres opsparedede kapital til forbrug, har i 1970 vist sig i en stigning i indførslen af varer fra udlandet på ca. 10 pct. i forhold til 1969, der ellers var det såkaldte skattefrie år, hvor forbruget naturligt måtte blive stort. Folk reagerede mod regeringens hårdhændede udskrivning af skatter og afgifter ved at bruge af deres opsparing, og derfor fik vi denne stigning i vor import, der sammen med den alt for ringe stigning i vor eksport gav os alle tiders underskud på handelsbalancen i 1970. Alle — også regeringen — troede, at vi med underskuddet i 1969 på 3,1 milliard kr. havde sat alle tiders rekord, men de tog fejl. I 1970 blev handelsbalanceunderskuddet på ikke mindre end 4,1 milliard kr., og så kan det endda diskuteres, om det ikke reelt er 4,5 milliard kr. Denne rekord blev altså sat af den regering, hvis partier i opposition for blot 3 år siden ville bilde befolkningen ind, at landet næsten stod på fallittens rand, da den socialdemokratiske regering et enkelt år mødte med et underskud på knap 2 milliarder kr.

Naturligvis er der grænser for, hvor længe vi kan blive ved med at køre med et underskud af denne størrelse i udenrigshandelen. Det kan ikke gå år efter år, og det kan naturligvis kun gå, så længe vi kan dække underskuddet ind ved optagelse af uden-